

עיבוד מודרני של סצנה מהמחזה 'אנטיגונה'

שמות חברי הקבוצה: שחריוס פרץ, טליבריס אקלר, יפתחולס כיטאבסוס שוסטק, יונתנס ברוך.

המערכה שבחרנו לעבד היא: אקסודוס

בה מופיעים במחזה המקורי: הימון, אורידיקה, קראון ואנטיגונה

המקום בו מתרחשת המערכה שלנו הוא: המוזיאון לאומנות האסלם

הקונפליקט המרכזי סביבו היא מתרחשת: הרצון של "משפחת המלוכה" לשדוד מוזיאון בלי להיתפס, לעומת רצונו של הימון לעבוד לפי צו המוסר

הדמויות: (שם הדמות, גיל, מאפיינים פנימיים וחיצוניים, רקע ביוגרפי וכדומה. יש לזכור לבסס לפחות דמות אחת על שלושה מאפיינים לפחות, של הגיבור הטרגי)

1. שחר [מקביל לקריאון] (אב המשפחה) בן 53, ראש ארגון פשע משפחתי (ובכך מורם וארגונו/העם) מהגדולים בתבל. גאוותן, עקשן ומאמין שהכל צריך לעבוד לפי התוכניות שלו, אבל מאוד אכפתי ממשפחתו. הגיבור הטרגי.

2. טל [מקביל לאורידיקה] (אם המשפחה) בת 48. אוהבת כלי בית עתיקים ורוצה את הכסף בשביל להשלים את החלום שלה: ערכת כלי בית ממתכות יקרות. אוהבת את החיים, בשום שלב לא היה ברור לה מה מסלול חייה ו"זרמה עם מסלול החיים". כך מצאה עצמה עם קריאון ובלי עבודה משמעותית בגיל 50. לדבריה, "או שאני אתאבד, או שאני אנשא למישהו עשיר".

3. יונתן ברוצ'ניק [מקביל להימון] (הבן), בן 23, מאוהב ביפתחה. צייתן לאביו אולם נאור, מצטט הרבה מהתנ"ך ורוצה את הכסף בשביל תואר שני במתמטיקה באוניברסיטה. מאמין במוסר ותועלתן מוחלט.

4. יפתחה אולכיטאבה [מקבילה לאנטיגונה] (שומרת במוזיאון) בת 19, עקשנית ודעתנית, נחושה לתפוס שודדים ומוכנה לצאת מחוקי הפרוטוקול על מנת לבצע את עבודתה. יפה ונאוה, הבנים רודפים אחריה מתקופת יוון העתיקה. חושבת שהיא האדם יפה התואר ביותר על פני אדמות, בדומה למחשבותיו של ווגנר, פסגת האומנות ששום דבר טוב לא בה אחריה.

תוכן: לפני מספר שנים לא רב, באמצע הלילה, התרחשה אחת הפריצות הגדולות והידועות ביותר בעולם. באולם המרכזי במוזיאון לאומנות האסלם, נשמע רחש צעדיהם של שלושה

אנשים – שחר, יוזם הפריצה למוזיאון, טל, אשתו, שואהבת כלי בית ממתכות יקרות, ויונתן בנם, שנגרר לסיפור על-ידי אביו חרף מורת רוחו. (מקהלה: באותה השעה לא היה לאף אחד מהם מושג מה העתיד הממשמש ובא צופן בחובו)

בין יונתן לאביו היה הסכם – יש גבול להרס שאפשר ליצור. יונתן אהב וכיבד את אביו, ועל כן הסכים להשתתף במבצע, אך לא היה מסכים בעד שום הון שבעולם לפצוע אדם אחר כדי לאפשר לאביו לממש את תאבתו הרבה לכסף [בדומה למחזה המקורי, יונתן אהב ומקיר את אביו, אך הוא גם יודע את דרך הישר ופועל לפיה]. יונתן לא ידע על כך, אבל שחר גמר בליבו לא ממש את ההסכם כלל וכלל – מה הילד הצעיר, שניתן לו כל ממונו עד היום מאביו, יודע על פרנסה? אך יבוא יום שגם יונתן יגדל ויצטרך להכניס כסף, אזי, חייב הוא להגיע למבצע וללמוד את רזי המקצוע [גם כאן, שחר לא מקשיב לאף אחד ובפרט לשחר, ואף משקר לשם כך].

באותה השעה, ליד מחלקת השעונים, עמדה שומרת צעירה ושמה יפתחה. רק עתה סיימה את לימודיה, ועקב הצטיינותה בתחומי היצע השונים מצאה עצמה שומרת לילה במוזיאון.

שחר שלח את יונתן להביט במעבר הצידי ולוודא שהוא ריק מאנשים. יונתן נתן בו מבט זעוף והלך לעשות את אשר אביו ציוה עליו. אך הוא לא האמין למראה עיניו – לא רק שבמוזיאון הריק והשומם הסתבר שהיו שומרים, אלא גם שזו הייתה השומרת היפה ביותר שראה מעודו! הוא התחיל למלמל לעצמו "כֶּלֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי, וּמוֹם אֵין בָּהּ! שְׁנֵי שָׁדָיֶיהָ כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם, תְּאוֹמֵי צִבְיָה, הָרוּעִים, בְּשׂוֹשָׁנִים!" (טריסטן ואיזולדה, סוף מערכה שלישית, המקהלה מתחילים לשיר ברקע). מיד חזר בצעדיו, וידע באיזה מוזיאון הוא יבקר לעת-בוקר. [נבחין באהבה יוקדת כלפי יפתחה, שזהה לזו בין הימון לאנטיגונה במחזה]

שחר תמה על התעכבותו של יונתן במעבר. אילולא היה חייב לשמור על שקט, וודאי היה צורח עליו משכבר. סוף סוף יונתן חזר אל שחר, פניו קורנות – ואמר לו שעליהם לסגת לאחור שכן שומרים במעבר. כמו שהקורא ינחש, שחר המשיך בדרכו שלו – יפתחה הפנתה את גבה לכיוון כניסתו של יונתן את המעבר, וחרף כשרונה הרב לא היה לה סיכוי כנגד הפגיון המהיר כברק של שחר, שהבזיק באור הלבנה שנכנס מהחלון, ותוך מספר שניות קרן בצבע אדום כהה [בדומה למחזה המקורי, קריאון הורג את אנטיגונה, במישרין או בעקיפין]. יפתחה נפלה על הרצפה, פניה מביעות בהפתעה.

הרצח בוצע באלגנטיות, בלי רעש. שחר היה מנוסה וידע לפגוע במפרקת במהירות כך שקורבנו לא יוציא הגה. משם המשיך לתוך חדר השעונים, בחר כמה מהיקרים ביותר, ויצא משם עם שק מרשרש. יונתן שקלט מיד המתרחש הביט באביו בעיניים פעורות, והזעם התלקח בו כאש ביערות ירושלים. פניו חוורו, והוא קפא במקומו, כמי שנשמתו עזבה אותו לרגע. האמון השברירי בינו לבין אביו נשבר לרסיסים ככוס עטופה כסף בחתונה. הוא רץ לכיוון הלוחמת הנפולה וכרע על ברכיו על ידה. יונתן חש לפתע כי כל אותו לילה, נצבע בגוונים של שחור ואדום. הוא לא הביט באביו; הוא לא היה יכול. באותה שעה, כל ישותו קראה לנקמה,

אך לבו נקרע בין שתי אמיתות – האהבה לאביו, והכאב על העוול שאין לו כפרה. הוא ידע, כי מי שמוותר על צדק למען אהבה, סופו שיאבד את שתייהן.

שחר פנה אליו, קולו יציב, כאילו כל מעשהו היה אך תמרון הכרחי: "מה לך, נערי? הדרך פתוחה, ואין איש שיעצור בעדך. אל תתן ללב רך להנחותך – העולם אינו מקום לרגשנים." אך שחר נעמד, זקוף וגאה, כמו וכל האבות שבעולם דיברו דרכו, ואמר בקול שקט אך מהדהד: "את דרכך בחרת, אבא. דרכי שונה. לא אלך אחריו. לא עוד." יונתן צחק צחוק קצר, יבש. "אינך מבין, נער. אין דרך חזרה. אם לא איתי – אתה נגדי." יונתן הביט בו, ולראשונה לא ראה את אביו, כי אם אדם זר, עטוף צללים.

"אז כן. כנגדך."

הוא שלף את מכשיר הקשר הקטן שהחביא בתוך כיס חולצתו – שריד מתוכניתו שהייתה פעם לבריחה ובגידה במשפחתו, ועתה הפכה למציאות. מילותיו היו ברורות כשמש: "שלחו עזרה. אדם נפצע. אני אדריך אתכם."

ברגע ההוא, קול אזעקה חד החל להישמע אי־שם במעבה המוזיאון. אורות החירום נדלקו בזה אחר זה, אדומים כמו זעמו של שמיים. שחר שלף את סכיניו, עיניו מביעות זעם יוקד. אך יונתן עמד יציב, גופו מוכן, עיניו מלאות שקט נורא. הם עמדו זה מול זה – שני עולמות, שני דורות, שני צדדים של מטבע שבור.

ואז, כמו ברעם מתפרץ, צעדי השומרים נשמעו מכל עבר. שחר, נחוש להשיג עוד מהשוד הזה, ברח לחדרים הסמוכים ולקח שלל מהמדפים. יונתן, עודו רועד, כרע על ברכיו לצד גופה של יפתחה, ואחז בידה המאפירה, הקרירה, בעוד טל מנחמת אותו לידו.

כשהשומרים מגיעים, הם רואים את יונתן וטל ליד גופתה של יפתחה, ובחושבם כי הרגו אותה, יורים ביונתן מספר יריות, והוא, עם ליבו השבור, מעודד אותם בעודו רוצה להתאחד עם אהובתו בעולם הבא. טל, השבורה מכך, נוטלת את אקדחו של אחד השומרים – ומתאבדת.

מאחד החדרים הסמוכים, שומע שחר יריות במסדרון. בפחד כי קרא דבר מה למשפחתו, חוזר שחר למסדרון במטרה לקחת את משפחתו ולברוח. כשהוא יוצא למסדרון, הוא רואה את גופותיהם של אשתו ובנו היחיד, מוקפים בשומרים. הוא נופל על הברכיים, ומאשים את עצמו של עקשנותו וגאוותו הרבה. [בדומה למחזה, כמעט כולם פרט לקריאון התאבדו, ועל קריאון נשפט סבל לעולמים]. לשחר לא יהיה יורש לארגון המשפחתי, ולא יהיה לו משפחה להתנחם בה. וכל עובדי הארגון הפשע לא יסכימו ללכת אחר אדם עם פריצה כושלת שכזו [שקול לכך שאנשי הממלכה לא ילכו אחרי קריאון].